

Friheten försvaras mot Ryssarna

Historien visar att då och då lyckas ett frihetsälskande folk försvara sin autonomi mot en förtryckares angrepp. Germanerna lyckades med detta mot Romarna. Om Ukrainarna lyckas mot Putins Ryssar vet vi inte, men dom får väl jobba ungefär så här.

Motvilligt erkänner jag att jag är besviken, förbannad och klart nedstämd. Jag är klar över att min världsbild har fått sig en knäck. Jag uppskattade det Ukrainska folkets strävan att frigöra sig från Moskvas korrumperande herravälde för något år sedan; deras mod, när de slängde ut (nåja han reste själv) sin korrumperade och avsatte president och deras storhet, när de sökte sig västerut, och deras klokhet, när de strävade efter en nation med begränsad korrupktion, allmänna rättvisa val och ett öppet samhälle. Dom sökte sig med andra ord mot ett samhälle, som påminde om vårt eget.

Det är säkert många, som i vår typ av samhälle, skulle ställa upp för Ukrainarna, när dom strävade i ovan skissad riktning. Lyckades Ukrainarna att mot många långa odds skapa ett samhälle på sunda principer, skulle vår värld bli en bit bättre. Inte bara Ukrainarna utan vi alla, som vill leva i Västerländskt samhälle med demokrati och lag & ordning skulle få nytta av det. Den fria världen skulle bli starkare och den ofria världen skulle presenteras ett hot mot sin existens, ett hot, som visade hur det kunde gå.

Så det var Ukrainas president [Petro Porosjenko](#), relativt nyvald sedan maj 2014, som i Minsk skulle försöka lirka med Rysslands President Vladimir Putin. I konflikten var det Putin, som satt med de goda korten på hand. Rysslands trupper (utan emblem på uniformerna) och de närstående Ukrainska rebellerna var förhållandevis framgångsrika på samtliga fronter. Putin representerade, och var, Ukrainas motståndare. Förutom dessa två parter, Porosjenko och Putin, medverkade också Tysklands Rikskansler Angela Merkel och Frankrikes President François Hollande. På ett för mig något oklart sätt representerade dessa två EU.

Angela Merkel hade åtminstone tidigare hört till dem som Putin gärna träffade. Ukraina krisen hade väl kastat sin skugga över vänskapen och den gasledning öster om Gotland i Östersjön som sågs som ett uttryck för goda handelsrelationer fungerar f.n. inte beroende på sanktioner. President Hollande hade också tidigare haft goda handelsrelationer med Ryssland och fått en order på två stora krigsfartyg, varav ett var färdigt men olevererat, också beroende på sanktioner. Slutsatsen är att de som skulle hjälpa Porosjenko var, om än viljan funnits, var begränsade pga. oavslutade relationer med Putin, till formella förhållanden.

Med dessa förutsättningar var det väl närmast ett under att Ukraina kom undan så bra som det gjorde, d.v.s. att det inte vann något utom möjligtvis lite tid och ev. förluster också sköts på framtiden. Under tiden måste Ukraina stärka de kort det har på handen. När Minskmötet just var avslutat offentliggjorde President Obama ett amerikanskt åtagande att utbilda några ukrainska truppenheter och Britterna sålde utrangerad icke-stridsduglig militär material, persontransportvagnar. Det är ju bara droppar av den sjö som hade behövts.

Vi sidan av de militära problemen har Ukraina ett överskuggande civilt. Landet måste snabbt få sin administration att fungera; få landet att fungera. Det är möjligt att vissa utvecklingscentra bör förläggas till en vänskaplig nation, som Ryssland inte har militärt till tråde till.

Presidenten har inte på den korta tid, som stått honom till buds kunnat ta i korruptionsproblemet på ett effektivt sätt. Där finns sedan gammalt en korruptionskultur, som har djupa och historiska rötter i samhället. Att tvätta bort korruptionen är en åtgärd av strategisk vikt. Inte minst hindrar korruptionen välvilligt inställda stater att hjälpa. De ser ju helst att deras hjälp kommer avsedda mottagare till del. Deras lust att smörja allsköns skummisar och svartabörshandlare är naturligtvis behärskad.

Korruptionsbekämpningen är vid sidan av det överhängande behovet av att hålla ryska trupper borta från sina utvecklingscentra Ukrainas möjlighet att vinna oberoende. Oberoendet skall i första hand användas till att hålla korruptionen borta från samhället. Det är i all sin enkelhet den komplicerade bilden av Ukrainas problem. Klarar den nya staten denna svåra balansgång har den också en möjlighet att vinna över Putins Ryssland. Jag ser inte någon möjlighet för Ukraina att vinna ärorika segrar på slagfältet, fast de måste defensiva segrar för att nå oberoende. Men de kan vinna segrar över människornas hjärtan. För att göra det behöver de skapa ett rättvist och välmående samhälle vari människorna ser en attraktiv framtid. Lyckas Porosjenko och hans medarbetare med det, har de besegrat Putin. Och till den uppgiften önskar vi dem "Lycka till!". Och Ukraina kan ingå i de fria nationernas krets som en fullvärdig medlem.